

Arrest

nr. 197 469 van 8 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 18 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij houdt voor sedert 2012 in België te vertoeven.

Op 7 februari 2017 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 3 april 2017, met kennisgeving op diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: A. A.

geboortedatum: 29.03.1974

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Ghana

in voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 4° : de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 7.02.2017 (bijlage 13 van 7.02.2017).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene verblijft volgens zijn eigen verklaring in België sinds 11.01.2012.

Op 20.10.2016 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met Mevrouw M. A. (°14.06.1972), die de Belgische nationaliteit heeft. Op 16.02.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat

was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevrouw M. A. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ghana. Zowel betrokkene als Mevrouw M. A. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep dat betrokkene op 20.03.2017 heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van de registratie van wettelijk samenwoning vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoering van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 7.02.2017 (bijlage 13 van 7.02.2017).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterkte vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene te beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Ghana.”

De verzoekende partij diende tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, die bij arrest met nummer 185 282 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 11 april 2017 werd verworpen.

Op 3 april 2017, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaren. Dit is de tweede bestreden beslissing, met de volgende motieven:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: A. A.

geboortedatum: 29.03.1974

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Ghana

in voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 3.04.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 7.02.2017 (bijlage 13 van 7.02.2017). Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1,2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verblijft volgens zijn eigen verklaring in België sinds 11.01.2012.

Op 20.10.2016 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met Mevrouw M. A. (°14.06.1972), die de Belgische nationaliteit heeft. Op 16.02.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevrouw M. A. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ghana. Zowel betrokkene als Mevrouw M. A. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep dat betrokkene op 20.03.2017 heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van de registratie van wettelijk samenwoning vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk

te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voortvloeit en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

De verzoekende partij werd op 26 augustus 2017 gerepatriëerd.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering

Ter terechtzitting wordt gewezen op het door de verwerende partij meegedeelde feit dat de verzoekende partij op 26 augustus 2017 werd gerepatriëerd naar Ghana en de impact hiervan op het beroep van de verzoekende partij. Immers betekent het feit dat de verzoekende partij het grondgebied heeft verlaten, dat de eerste bestreden beslissing werd uitgevoerd en aldus uit het rechtsverkeer is verdwenen, zodat dient vastgesteld te worden dat het beroep zonder voorwerp is geworden en om deze redenen onontvankelijk lijkt.

De verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat het beroep tegen de eerste bestreden beslissing zonder voorwerp is.

Aangezien de verzoekende partij op 26 augustus 2017 het Belgische grondgebied heeft verlaten, heeft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uitvoering gekregen en is het uit het rechtsverkeer verdwenen. De verzoekende partij bevestigt hetgeen ter terechtzitting door de Raad wordt opgemerkt. Zij erkent dat de bestreden beslissing werd uitgevoerd en dat het beroep zonder voorwerp is geworden.

De Raad is van oordeel dat het beroep zonder voorwerp is geworden en dat de vraag naar het belang van de verzoekende partij zich dan ook niet meer opdringt.

Het beroep, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod (hierna: de bestreden beslissing)

3.1. Het eerste middel is enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, wat de verzoekende partij ter terechtzitting bevestigt.

3.2. Ter terechtzitting erkent de verzoekende partij dat haar eerste middel volledig en enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Bijgevolg, gelet op hetgeen is besproken onder punt [2.] dient dit middel niet beantwoord te worden.

3.3. Het eerste middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, luidt:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, -schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van art. 3 van het EVRM

Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Redenen:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2°: een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 07.02.2017 (bijlage 13 van 07.02.2017). een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, 2° van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

DRIE JAAR

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Betrokkene verblijft volgens zijn eigen verklaring in België sinds 11.01.2012.

Op 20.10.2016 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw M. A. (°14.06.1972), die de Belgische nationaliteit heeft. Op 16.02.2017 weigerde de Stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket te Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louterfeit dat mevrouw M. A. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ghana. Zowel betrokkene als Mevrouw M. A. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep dat betrokkene op 20.03.2017 heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de Familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit het onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen de art. 6 en 8 van het EVRM, indien verzoeker dient terug te keren naar Ghana en gedurende 3 jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Deze beslissing schendt het redelijkheidsbeginsel.

*Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."*³

Wordt verzoeker geacht zijn partner achter te laten in België?! Dat de maximumtermijn wordt opgelegd terwijl er wel degelijk sprake is van samenwoning met zijn partner, de plaats waar hij op een onverwacht moment werd aangetroffen en dit een indicatie van een hechte relatie is.

Het mag duidelijk zijn dat deze termijn onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Zo blijkt uit het administratief dossier van verzoeker immers zeer duidelijk dat verzoeker en zijn partner een effectieve gezinscel vormen en gedurende een paar jaar voor de beslissing ook al een gezinscel vormden.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit feit gewoonweg te negeren!

Ook schendt verwerende partij het proportionaliteitsbeginsel

Dat door verwerende partij in de bestreden beslissing zeker geen volledige en afdoende afweging gemaakt wordt van de belangen, dat men onder meer compleet voorbij gaat aan het feit dat de partner van verzoeker hulp en bijstand nodig heeft van hem en zij reeds geruime tijd samenwonen. Dat verzoeker hier aldus een veilig onderkomen heeft en de huishoudelijke taken op zich kan nemen.

Dat verwerende partij dit alles negeert en/of er geen melding van maakt in zijn beslissing, laat staan onderzocht heeft noch onderzocht heeft wat voor gevolgen dit kan hebben als verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

3 L.P Suetens, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in réchte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) 4

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Verwerende partij stelt in zijn beslissing dat: "in het geval de procédure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoningst".

Dat in het dossier van verzoeker geen procédure voor de familierechtbank is ingesteld tegen de weigering van het huwelijk, maar tegen de weigering van de wettelijke samenwoningst.

Dat het van verwerende partij dan ook zeer onzorgvuldig is te stellen dat verzoeker een visumaanvraag kan indienen indien de procédure er toe zou leiden dat mag gehuwd worden en op grond van wettelijke samenwoningst terwijl hij net een procédure voert om zijn wettelijke samenwoningst te registreren.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de

4 J. DE STAERCKE, *Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19*

wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van eik geval. "

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeit immers het volgende: " Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een-onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de-materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 3 jaar zodanig groot zijn.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker en de actuele situatie in het land van herkomst.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoordt waarom in casu een inreisverbod voor de maximale termijn van 3 jaar opgelegd moet worden.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen niet betreden.

Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing."

3.4. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu dient er vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing de juridische grondslag vermeldt: artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, alsook de feitelijke grondslag: de bestreden beslissing wijst erop dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en dat hardnekkig wordt geweigerd aan de terugkeerverplichting te voldoen. De duur van het inreisverbod wordt bepaald op drie jaren omdat de registratie van de afgesloten wettelijke samenwoning met M.A. geweigerd werd na negatief advies van het parket. Zij was er niet op gericht een duurzame verbintenis tussen de verzoekende partij en de voorgehouden partner aan te gaan. De procedure gericht tegen deze weigering vergt geen persoonlijke verschijning van de verzoekende partij. Er zijn geen specifieke omstandigheden voorhanden om een beperktere duur te voorzien.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in deze bepalingen, is niet geschonden.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Nazicht van de materiële motivering vergt *in casu* nazicht van artikel 74/11, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet - op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen - volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*”. *In casu* betwist de verzoekende partij niet dat zij een eerder betekend bevel niet uitvoerde.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (*cf.* RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

Vooreerst wordt er vastgesteld dat de duur van het inreisverbod drie jaren bedraagt en de verwerende partij aldus een maximumduur heeft opgelegd.

Uit het administratief dossier en het middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing onredelijk acht omdat de duur onredelijk is. De reden van onredelijkheid meent de verzoekende partij te vinden in het gegeven dat zij haar partner moet achterlaten terwijl zij effectief samenwoonde met deze en al een paar jaren voor de bestreden beslissing een gezinscel vormde met haar partner. Deze partner zou hulp en bijstand nodig hebben. De verzoekende partij heeft hier een veilig onderkomen en kan de huishoudelijke taken op zich nemen. De gevolgen van de bestreden beslissing zouden door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet onderzocht zijn.

Met dit vaag en niet ondersteund betoog gaat de verzoekende partij voorbij aan het negatief advies van de Procureur des Konings die oordeelde dat de wettelijke samenwoning niet een duurzame verbintenis tussen de verzoekende partij en haar partner tot doel heeft, doch verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen geenszins en een louter beroep tegen de weigering tot registratie van de wettelijke samenwoning vermag de vaststellingen van het parket niet te weerleggen en heeft ten overstaan van de bestreden beslissing evenmin enige schorsende werking.

De bestreden beslissing motiveert dienaangaande:

“Op 20.10.2016 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met Mevrouw M. A. (°14.06.1972), die de Belgische nationaliteit heeft. Op 16.02.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevrouw M. A. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ghana. Zowel betrokkene als Mevrouw M. A. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfsituatie van betrokkene in België.

Het beroep dat betrokkene op 20.03.2017 heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van de registratie van wettelijke samenwoning vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is.”

Deze motieven zijn correct, kennelijk redelijk en vinden steun in het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

Nu er geen wil tot duurzame verbintenis in het kader van de wettelijke samenwoning werd vastgesteld diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris evenmin na te gaan in welke mate de partner hulpbehoevend is en bijstand van de verzoekende partij nodig heeft, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit evenmin heeft gemeld aan het bestuur ook niet tijdens het gehoor. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met niet meegedeelde feiten. Het gegeven dat de verzoekende partij huishoudelijke taken kan opnemen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

In de mate dat de verzoekende partij naar diens onveiligheid verwijst in het herkomstland, dient er te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in diens beslissing van 22 juni 2017 onder meer opmerkte dat aan de verklaringen van de verzoekende partij geen geloof kon worden gehecht. De bewering dat de verzoekende partij bij terugkeer in enig gevaar verkeert, wordt niet aangetoond. De verzoekende partij brengt evenmin concrete elementen aan.

Waar de verzoekende partij nog allusie maakt op de materiële vergissing in het volgend motief van de bestreden beslissing:

“Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoningst.” (eigen onderlijning), blijkt uit de gehele lezing van de bestreden beslissing dat de verwijzing naar een huwelijk in plaats van naar een wettelijke samenwoningst een loutere vergissing is die overigens niet relevant is in het kader van de beoordeling van het geschil.

De verzoekende partij betwist ook het volgend motief:

“Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Zij laat na, buiten hetgeen *supra* werd besproken, te preciseren met welke omstandigheden de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden. Ook in het gehoor verwijst de verzoekende partij enkel naar het bestaan van een partner en naar haar “*veiligheid*” en de “*actuele toestand van haar land*”. De vergelijking met het arrest met nummer 92 111 van de Raad is niet dienstig nu *in casu* wel degelijk rekening is gehouden met alle door de verzoekende partij aangehaalde specifieke en concrete omstandigheden. Dienaangaande laat de verzoekende partij na uiteen te zetten met welke concrete omstandigheden van de actuele toestand in het herkomstland geen rekening werd gehouden die zouden kenbaar gemaakt zijn aan de verwerende partij.

Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat de bestreden beslissing ook motiveert omtrent de duur van het inreisverbod en dat rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij die werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is correct en kennelijk redelijk en houdt rekening met alle gekende omstandigheden zodat zij zorgvuldig werd genomen. De bestreden beslissing bevat een redelijke belangenafweging tussen de belangen van de maatschappij en deze van de verzoekende partij en is proportioneel.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 74/11, §1, eerste of tweede lid, van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat “*alle*” beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden, laat zij na, met uitzondering van hetgeen voorafgaat, te preciseren welke andere beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht derwijze dat dit onderdeel onontvankelijk is. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden

ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590), wat *in casu* ontbreekt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Met betrekking tot deze grief ontbreekt enige uiteenzetting op welke wijze deze bepaling geschonden is. Louter aanhalen dat het "onveilig" is, volstaat niet. Ook dit onderdeel is onontvankelijk.

In de mate dat de verzoekende partij in dit middel verwijst naar de aangevoerde schending van de artikelen 6 en 8 EVRM, wordt verwezen naar de verdere uiteenzetting nu deze middelen aangehaald worden als tweede en derde middel.

Samen met de verwerende partij wordt besloten dat het eerste middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

3.5. Het tweede middel luidt:

"IV.2. Schending van artikel 6 van het EVRM

Verzoeker is vanuit Ghana naar België gekomen waar hij zijn huidige vriendin leerde kennen, mevrouw M. A. in 2014.

Verzoeker heeft beroep ingediend tegen de weigeringsbeslissing van hun aanvraag tot wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan hij België niet verlaten.

Hij wil namelijk persoonlijk kunnen aantonen dat de relatie die verzoeker heeft met zijn vriendin oprecht en duurzaam is.

Niet alleen verzoeker staat erop om persoonlijk aanwezig te zijn op de zitting, ook de rechtbank vereist een persoonlijke aanwezigheid van de partijen! De rechtbank wenst namelijk het koppel te ondervragen ter zitting gezien de feitelijkheid van de situatie. Zij wenst zelf te kunnen onderzoeken of het over een duurzame relatie gaat, dan wel om een schijnsamenwoning.

Gezien dit zeer subjectief is, kan de raadsman van verzoeker hem niet vertegenwoordigen op deze zitting en dient verzoeker zelf hierop aanwezig te zijn.

Hoe kan hij dit doen als hij zelfs niet meer op het grondgebied is?!

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn om zijn verhaal te doen.

Dat hij het recht heeft om eerst duidelijk en een kans op herstel hieromtrent te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren.”

3.6. Daar waar de verzoekende partij tevens een schending van artikel 6, eerste en derde lid, van het EVRM aanvoert en stelt dat zij haar recht op tegenspraak met betrekking tot de procedure tegen de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning bij de familierechtbank niet ten volle kan uitoefenen, wijst de Raad erop dat de omstandigheid dat de verzoekende partij van het Belgische grondgebied zou worden verwijderd, haar niet belet haar verdediging te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op de verzoekende partij niet de wettelijke verplichting rust om persoonlijk te verschijnen (cf. RvS 25 maart 2004, nr. 129.727). De loutere wens om persoonlijk aanwezig te zijn, doet hieraan geen afbreuk temeer de verzoekende partij inmiddels is verwijderd en het haar vrij staat haar raadsman zoveel mogelijk in te lichten betreffende alle mogelijke elementen die zij wenst ter kennis te brengen aan de rechtbank. Een schending van artikel 6, eerste en derde lid, van het EVRM wordt niet aangetoond. Bovendien: beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS, 14 januari 2015, 11.018 (c) met verwijzing naar Europese rechtspraak).

Dit middel is onontvankelijk.

3.7. Het derde middel luidt als volgt:

“IV.3. Schending van art. 8-EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner. Zij wonen reeds geruime tijd en effectief samen. Dat verwerende partij hiervan op de hoogte is.

Er wordt echter geen afdoende belangenafweging gemaakt.

Verwerende partij onderzoekt zelfs niet de stabiele en duurzame relatie die tussen verzoeker en zijn partner bestaat.

Verwerende partij stelt hierover niets in zijn beslissing.

Verzoeker woont ook samen met zijn partner op haar adres.

Dit sinds 2016 en DVZ is hier ook van op de hoogte sinds 2016.

Dat verzoeker werd opgepakt alvorens hij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding gekregen heeft.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Ghana wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need. Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient -te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Dat de partner van verzoeker een goed inkomen heeft en goed voor hem kan zorgen.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van zijn gezinsleven met zijn partner.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn partner gerespecteerd te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker. Tevens dient te worden opgemerkt dat het niet opleggen van de maximumtermijn, verwerende partij niet ontslaat van de nodige zorgvuldigheid en zijn beslissing wel degelijk afdoende dient te motiveren.

Er wordt geen rekening gehouden met de feiten, alle en het geheel van elementen noch enige afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker en zijn gezinsleven.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing."

3.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip 'familie- en gezinsleven', die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

In casu wijst de verzoekende partij op haar relatie met mevrouw M.A. en verwijt zij de verwerende partij dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij haar partner dient te verlaten, haar gezinsleven met de partner in België niet kan verderzetten, terwijl deze partner een goed inkomen heeft en goed voor de verzoekende partij kan zorgen. Zij houdt impliciet voor een relatie te hebben die wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet genomen worden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole

(bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Vooreerst kan verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat er in de bestreden beslissing geen afweging is geschied betreffende het voorgehouden gezinsleven. Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat de wettelijke samenwoning werd geweigerd na negatief advies van het parket, wat verzoekende partij niet betwist. Dit vindt steun in het administratief dossier nu verzoekende partij de dagvaarding overmaakte gericht tegen de ambtenaar van burgerlijke stand te Borgerhout die de wettelijke samenwoning weigert te registreren. Verzoekende partij betwist niet dat deze ambtenaar de mening is toegedaan dat de wettelijke samenwoning erop gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen en niet gericht was op het aangaan van een duurzame relatie. Verzoekende partij weerlegt door een loutere ontkenning hiervan niet het gegeven dat de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze haar beslissing kon nemen op basis van het oordeel van de Procureur en de ambtenaar. Het gegeven dat verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing omtrent de wettelijke samenwoning beroep heeft aangetekend, doet aan het voorgaande geen afbreuk nu dergelijke procedure geen schorsende werking heeft ten overstaan van de verwerende partij. Bovendien wijst de bestreden beslissing erop dat de samenwoning is afgesloten in precair verblijf en dat verzoekende partij hoe dan ook niet aantoonde het voorgehouden gezinsleven niet te kunnen uitoefenen in het herkomstland.

In casu werd tot op heden niet aangetoond dat er *in casu* sprake is van een aangetoond beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, gelet op de vaststelling dat de intentie van de verzoekende partij en haar partner niet gericht is op het totstandbrengen van een levensgemeenschap. De verzoekende partij weerlegt de vaststellingen van het parket met betrekking tot de schijnrelatie niet. Het louter samenwonen op zich toont niet aan dat er sprake is van een door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsrelatie.

Bovendien dient opnieuw te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen concrete hinderpalen aantoonde die haar belemmeren dit vermeende gezinsleven elders uit te oefenen of verder te zetten. Zij beperkt zich tot de stelling dat de bestreden beslissing haar verbiedt haar partner in België te vervoegen, terwijl er geen gegronde reden zou zijn om te twijfelen aan de oprechtheid van hun relatie.

Met betrekking tot het privéleven worden geen andere elementen aangevoerd.

De motieven in de bestreden beslissing betreffende artikel 8 van het EVRM zijn kennelijk redelijk en vinden steun in het administratief dossier. Integendeel met wat de verzoekende partij stelt, blijkt uit deze motieven dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging en hierbij niet disproportioneel is tewerk gegaan. Voorts is de verwerende partij gerechtigd de bestreden beslissing te nemen zelfs als er een gezinsleven is, wat *in casu* niet is aangetoond, zonder dat de openbare orde, nationale veiligheid, openbare veiligheid of economisch welzijn in gevaar is. Er dienen geen wanordelijkheden, strafbare feiten, gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen te bestaan om de bestreden beslissing te kunnen nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verder laat de verzoekende partij na in het middel te preciseren met welke andere omstandigheden (ook de specifieke) de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden. De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken (ook deze onder punt 3.4.) zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat het derde middel ongegrond is.

3.9. In haar besluit voert de verzoekende partij nog de schending aan van het rechtzekerheidsbeginsel. Zij laat na uiteen te zetten op welke wijze zij dit beginsel van behoorlijk bestuur geschonden acht derwijze dat dit onderdeel onontvankelijk is.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN